

JEŽÍŠ ŽIJE!

Psát o tom, že žijeme v příliš rychlé době, kdy obtížně hledáme čas i na to nejzákladnější a nejdůležitější, to by jistě bylo zbytečné. A luxusní. Protože žijeme v rychlé a uspěchané době a na zbytečnosti... Jenže často nenacházíme čas ani na to, bez čeho se náš život neobejde, bez čeho je neúplný a nenaplněný. Nechci tu rozebírat, jestli je oním naplněním nesvatá trojice syn-dům-strom, nebo cokoliv módnějšího, chtěl bych jen poznamenat pár vět k tomu, bez čeho se křesťanovo naplnění jistě neobejde. Bez svědectví. Svědectví o Bohu. Teď si asi mnoho z vás řekne: „*Vždyť svědčíme!*“. (Skoro) každou neděli. Od 8 do 9h ráno. Za třemi a více dveřmi. V době, kdy většina „*normálních*“ lidí spí/vyspává, ráda, že nemusí do práce. Takže jinak a lépe. Ale jak? Čím začít? Jasně. Srozumitelně. Pravdivě. Uvěřitelně. A hlavně stručně.

Žiji rychle. Posledních dvacet let vlastně ve vlaku. Hodně doslova, často jen přeneseně, ale většinou se svět kolem mě míhá jak krajina za okénkem rychlíku, jen občas je krátká zastávka, mnohdy jen na další přestup. To je sice náročné, ale někdy to přináší nečekané odpovědi. Třeba na otázku „*Jak svědčit?*“. Před pár lety jsem každý týden jezdil vlakem kolem periferního sídliště naší bývalé metropole. Nemohla mi uniknout, a také neunikla, pečlivě opravená nízká budova, typ normalizační sídlištní školka, s velkým nápisem přes celou zeď. Ježíš žije! Jedna věta a v ní celé Evangelium. Nevím, a už se nedovím, nic o lidech, kteří ten nápis napsali. Možná, že to byli také jen nějakí řešitelé grantů, čerpači dotací a pěstitelé kyticek kolem pomníku místního světce, nějakého Husa nebo Nepomuckého nebo... Možná napsali nápis a na něm skončili. Nevím. Také mě to nezajímá. Není to podstatné. Důležité pro mě je, že ho vůbec napsali.

Nemám zeď. Nemám barvu. Mám nečitelný rukopis. Bojím se výšek. Takže co mám dělat? Nepotřebuji zeď. Barvu. Štětec. Zůstanu v klidu na zemi. Věřím, a má víra roste, že když budu žít tak, aby z mého života a na mém životě i všichni kolem viděli, že „*Ježíš žije!*“, a tedy je možné s Ním mít vztah a ten vztah rozvíjet, že tehdy, a jen tehdy, se mi může podařit Evangelium opravdu předávat dál. Tedy zvat lidi do vztahu. Protože ve vztahu s Ním, stejně jako v kterémkoliv jiném, si to pak stejně lidi musí uspořádat sami. A já jim chci a snad i mohu trochu pomoci, ale udělat to za ně nemohu.

Mysleme na to, až se o Velikonocích budeme tradičně zdravít „*Kristus vstal z mrtvých!*“, že ta slova můžeme nejen vyslovit, ale také prožít, a že na tom, jak uvěřitelně je prožijeme závisí i to, zda je lidé od nás přijmou. A odhodlají se přijít. Ne do kostela. Ale k Němu.

-mjt-

DOLOROSA

MNP

Zkouší být
středem mého světa
má bolest neodbytná

Bezesné noci Rána mlhavá
Žádosti prosby a nářky
Modlitby nevyslyšené

Však čím je má bolest
proti hřebům v dlaních
proti bičování
ponížení
smrti

On vzal na sebe
bolesti celého světa
a zemřel abychom žili
zemřel i za ty
kteří nepochopili

O VEČEŘI PÁNĚ

V neděli 21. ledna 2018 proběhlo v Chrástu společné setkání místního a českobrodského evangelického sboru. Oba mají totiž něco společného: jsou v současnosti jedinými sbory Českobratrské církve evangelické, v nichž je svatá večeře Páně vysluhována každou nedělí.

Téma večeře Páně otevřel farář sboru v Českém Brodě Marek Lukášek již v kázání na text z Markova evangelia 1,16 – 20, podle něhož učedníci po Ježíšově oslovení „*ihned opustili síť a šli za ním*“. Tato slova nemusí nutně znamenat ukončení všech dosavadních životních aktivit, rozchod se vším, co můj

život v této časnosti tvoří. Ono „*ihned*“ především znamená teď a vždy spoléhat na Krista, toužit po jeho požehnání do všeho dobrého v našich životech, nechat Jím korigovat naše směřování. Biblický obraz setkání a přijetí výzvy k vytvoření společenství s Kristem se nám zpřítomňuje mj. ve Večeři Páně. Tento motiv, do něž kázání vyústilo, pak umocnil prožitek společenství u Kristova stolu a zároveň předznamenal hlavní téma rozhovoru s našimi hosty po skončení bohoslužeb.

Ve sboru v Českém Brodě je Večeře Páně součástí bohoslužeb každou neděli již 35 let. Jak došlo k tomu, že se „*tradiční*“ sbor ČCE rozhodl pro bohoslužbu s Večeří Páně jako základní formu svého bohoslužebného života? Na počátku stála touha zejména mladé sborové generace tvořit živé společenství kolem Kristova slova, poctivě promýšlet zvěst, kterou evangelium přináší, spolehnout na Krista. Velmi důležitou roli ve vzniklém procesu přemýšlení, hledání cest a postupných kroků sehrál tehdejší kazatel českobrodského sboru bratr Jiří Štorek. Jeho otevřenost, hluboký ponor do problematiky budování sboru na pravých základech, důraz na důkladnou společnou přípravu jednotlivých částí bohoslužby během týdne, pastorační citlivost při vedení mnoha rozhovorů a osobní nasazení měly zcela zásadní význam pro zrání celého společenství. Výsledkem tohoto zrání bylo přijetí rozhodnutí o tom, že základní bohoslužebnou formou bude eucharistická bohoslužba.

V rozhovoru zaznělo mnoho příspěvků, které zcela korespondují s naší zkušeností. I v Českém Brodě se museli vyrovnávat s oprávněnými zábrany některých účastníků bohoslužeb v souvislosti s přijímáním při Večeři Páně každou neděli. Někdy se člověk opravdu cítí vnitřně nepřipraven, občas jsou na bohoslužbách i lidé nově příchozí, někdy i nepokřtění. Snahou sboru je, aby byla každému v takových situacích ponechána svoboda zůstat stranou na modlitbách nebo se účastnit v kruhu bez přijímání, pouze s přijetím požehnání. Požehnáním pro každého z nás jistě může být i „*pouhá*“ pozorná přítomnost na bohoslužbách a podíl na životě společenství v rámci jeho aktivit.

Důležitou součástí péče o duchovní růst sboru je stálá snaha pronikat ke kořenům naší víry, našeho vztahu k Bohu a ke Kristu.

Slouží k tomu jak bohoslužebná zkušenost, tak příležitosti ke vzdělávání – biblické hodiny, besedy atd. Nic není automatické, proces zrání musí provázet trpělivost, pastorační citlivost i nadějný pohled k Tomu, který je hlavním dárce všeho potřebného. Každý z nás jde svou jedinečnou cestou víry. Ve sborovém společenství těžko může zcela chápat každý každého, některé věci se dají sdílet jedině skrze bratrskou a sesterskou lásku. Ježíš Kristus si toho byl vědom, a proto na ni položil zásadní akcent.

Příspěvky z rozhovoru je možno přirovnat ke střípkům z mozaiky. Třeba vyjádření pocitu neúplnosti při běžných bohoslužbách v ČCE a dojmu, jako by se chtěly protestantské

církvě méně častým zařazením Večeře Páně odlišit od katolíků. Není to ale liché, navíc když jde o tak zásadní věc, jakou je pro každého křesťana Večeře Páně? Zároveň je ale, jak zdůraznil bratr farář Lukášek, potřeba vydávat svědectví o tom, že evangelická eucharistie ob stojí vedle té katolické jako plnohodnotná. Zajisté zatím nelze očekávat úplné prolomení oficiální linie, kdy v katolické církvi mohou (kromě povolených výjimek) přijímat jen její členové, ale povědomí našich katolických přátel o stejném významu této svátosti i v našich společenstvích se měnit dá. Společné oběma našim sborům je také přemýšlení o přijímání dětí, kterému se v Českém Brodě nebrání, v současnosti je tam však tato možnost málo využívaná. Naši hosté vnímali jako inspirativní chrásteckou praxi odchodu dětí do nedělní školy se svící rozžatou od svíce na stole Páně.

Závěrem vyprošuji nejen našim dvěma společenstvím ale všem křesťanům moudrost ke svědectví o Boží zachraňující lásce a sílu k veškeré jejich službě.

J. Esterle ve spolupráci s M. Tonarovou

POSTIT SE TAKY PRO SVÉ OKOLÍ

Půst. Čas, kdy se máme něčeho vzdát ve prospěch vnímání Boží přítomnosti.

Boží přítomnost si zaslouží naši pozornost. A často ji při všech povinnostech přehlízíme a stavíme ani na druhou, ale možná na nějakou desátou kolej.

Půst má pomoci především nám. Co kdyby ale kromě nás pomohl i okolí?

Svět je ohromné Boží stvoření. Snažíme se o něj starat. Ale snažíme se dostatečně? Jak často člověk slyší, kolik tisíc lidí se dusí špinavým vzduchem. Kolik lidí nemá čistou vodu. A že domorodcům a divokým zvířatům vypálili další prales.

Co se postit od něčeho, co nedělá dobře životnímu prostředí? Vždyť od životního prostředí se odvíjí i náš život a život našich blízkých.

Vynechání masa – klasická varianta. Ale už takovýto půst od masa se v posledních letech ukazuje jako dobrá environmentálně laděná varianta! Při postupu potravní pyramidou dochází ke značným ztrátám energie. Co do sebe naváže rostlina se ze 100% nezmění na nové listy, delší stonek nebo rozvětvenější kořeny. I rostlina dýchá a provozuje spoustu činností a prožívá dokonce i stres. Stejně tak sníme-li celou rostlinu, po strávení neztěžkne na váze o celkovou hmotnost této rostliny. Potřebujeme se hýbat, mluvit...nebo klidně i jen udržet základní metabolické procesy. Takovou krávu strava také spíše udržuje při životě, než že by s každým rozžvýkaným stéblem přibyla na hmotnosti (ač díky svému uzpůsobenému zažívání dokáže z rostlinné stravy vytěžít víc živin a energie než člověk). Abyste tedy vykrmili krávu do stavu, kdy by se vám zachtělo ji sníst, spotřebujete spoustu kilogramů rostlinné stravy. Kolik z těch kilogramů se ale přemění na maso, které si pak servírujeme na talíř? Když jíme svůj voňavý plátek, jako bychom rázem spořádali půlku louky, kterou kráva potřebovala k dosažení své tělesné stavby. A co ještě energetická náročnost všech úprav před tím, než se živý tvor dostane na náš talíř? Zřekneme-li se v půstu klasickým způsobem masa, budeme vlastně velmi uvědoměli v ochraně životního prostředí, jelikož ušetříme spoustu energie, která by se mohla využít užitečněji.

Nechceme-li vynechat maso, někteří se uchylují třeba půstu od sladkého. Nebo nějaké konkrétní sladkosti – co třeba čokoláda? Lidský organismus na čokoládě není vázán nějakou smrtelnou potřebou (ač to tak některým jistě připadá). A při tom se kakao dovází z takové dálky a často se pěstuje za ekologicky i sociálně nám nepředstavitelných podmínek. Stejně tak káva. Ale věřím, že zrovna u té by její dočasné vysazení opravdu mohlo vést k nějakým tělesným nedostatkům. Novým trendem je však také nakupování pouze potravin bez palmového oleje, jehož produkce je závislá na obrovských plantážích palmy olejné, kvůli které se kácí další a další deštné pralesy. Proč další a další? Jelikož palma olejná na takové velkoplantáži snadno a rychle vyčerpá půdu a znovu už se zasadit nedá. Palmový olej není ingrediencí přidávanou do zeleniny, ovoce, mouky, rýže, brambor nebo jiných základních kamenů naší stravy. Sušenky, oplatky, slané krekry,... to je líheň palmového oleje. A nedokázali bychom se alespoň v půstu obejít třeba bez nich?

A co pijete? Lidskému organismu k životu stačí obyčejná voda z kohoutku. Každý se rád napije něčeho jiného. Ale kolik plastových nebo tetrapakových obalů z naší spotřeby vzniká? A co spotřeba paliv při výrobě a rozvozu po prodejnách? Co se takhle postit od balených nápojů? (*Navíc vám to možná ušetří několik cest ke kontejneru na plasty.*)

Nechceme-li se ale v půstu omezovat ve svých stravovacích návycích, existují i další (někdy již zavedené) alternativy jako tzv. autopůst. Koná se již několikátým rokem i v Čechách (s podporou ČCE), ale zatím nedoznal velkých ohlasů. Na rozdíl

od okolních zemí, kde se k němu připojují i významné osobnosti a svým chování jdou příkladem tisícům lidí, kteří v půstu místo pohodlného a stereotypního sednutí za volant zvolí hromadnou dopravu, pěší chůzi nebo kolo. Poslední dvě jmenované možnosti sice možná seberou hodně času (záleží, kam cestujete), ale je to pak často příležitost k třídění myšlenek a reflektování svého života. Proč lidé již od pradávno chodí na pouti?

A co si odepřít něco ještě úplně jiného? Třeba trávit méně času při ne přímo potřebných činnostech využívajících elektrickou energii. Co se postit od televize? V mém okolí také někteří lidé volí variantu půstu od facebooku nebo jiných sociálních sítí. Pak musí člověk samozřejmě přemýšlet i nad tím, jestli svým konáním spíše jen neznemožňuje kontakt ostatním lidem.

U každé „postní varianty“ je třeba si dát pozor, jestli je vůbec prospěšná. Jestli někomu jen nepřidělávám velké potíže, jestli se v svých myšlenkách nezabývám jen tím, jak své rozhodnutí naplnit, jestli z toho nemám jen vztek... Je důležité vzdát se PROTO, abych si mohl lépe uvědomovat Boží přítomnost a pracovat s ní.

Jana Esterlová

POSTNÍ ZASTAVENÍ

Zveme všechny zájemce na první postní duchovní obnovu v evangelickém sboru v Chrástu, která proběhne v sobotu 3. března od 9,30 do 17 hodin na faře. Co nás čeká? Liturgická modlitba – podněty k rozjímání – osobní meditace – možnost duchovního rozhovoru či procházek v okolí – společný oběd – a po celý den: **MLČENÍ**. Doprovází f. Karel Šimr. Prosíme, dejte nám o své účasti vědět na simrk@centrum.cz nebo na tel. **739 244 774**. Cena: sola gratia.

POŽEHNÁNÍ ALTÁNU A KŘÍŽE

podle návrhu Davida Vávry na farské zahradě v Chrástu proběhne při chrásteckém posvícení v neděli 15. dubna. Dopoledne nás čeká eucharistická bohoslužba, odpoledne slavnost s požehnáním, při níž vystoupí např. Duo Caine-Mi, Lidová muzika z Chrástu nebo pěvecký sbor Chrástocho. Těšíme se na setkání.

PAŠIJOVÁ PÍSEŇ

Otiskujeme novou píseň Pavla Křivohlavého, která zatím nebyla ještě nikde publikována.

Pavel Křivohlavý je synem známého psychologa Jaro Křivohlavého a v současné době pracuje jako redaktor v deníku MF Dnes.

Jako vystudovaný teolog sloužil v několika sborech ČCE (Velká Lhota, Frýdek-Místek). Specializuje se na moderní média, často spolupracuje s rozhlasovými či televizními stanicemi.

Při práci na novém zpěvníku má na starosti moderní písně, tzv. *tenzing* (doslova „zpívání náctiletých“ – jedna z aktivit křesťanského sdružení YMCA) a další podobné žánry.

VELIKONOČNÍ SVÍČE

KAZDÝ ROK SE O VELIKONOČNÍCH ZAPALUJE VELIKONOČNÍ SVÍČE, PAMÁTKU JE ZNAMENÍM JEŽÍŠE KRISTA, KTERÝ SVOU SMRTÍ A SVÝM VEKŘEŠENÍM PŘEMOHL TĚMNOTU SMRTI.

KADÝ Z KŘEŠŤANŮ SI OKROUŽÍ SVÍČKOU, POKUD LÁSKA A VYŠŠÍ SÍLA JE HO. NIKDO NEZAPOMENĚ VĚKŘEŠENÍ A ROZSÍČENÍ PAMÁTKU VELIKONOČNÍ SVÍČE!

Ježíš je živý!
Vstal z mrtvých, přemohl smrt.
Radujme se!

Ježíšovo tělo je pohřbeno v hrobě
ve skále.

Ježíš umírá na kříži.

Ježíš vezm' se svými učedníky.
Žehna' chléb a víno a říká: „Toto
je moje tělo a ma' krajkera' se za vás
vydáva'...“

Ježíš přijíždí do Jeruzaléma.
Lidé ho vítají, mají jí' radosť
a volají „Hosana!“

Trpěl za nás

Pavel Křivohlavý

1. Na pou-šti ži - vo - tú vy-prah-lých zá - ro - dek na - dě - je roz-kvě - tá,

ob - klí - čen sty srd - cí ka - men-ných, ne - bes - ká mi - lost je v něm u - kry - tá.

Nemá vzhled dů - stoj - ný, bo - lest - mi sti - že - ný, kde - kdo si za - kry - je před ním svou tvář.

Po - ní - žen, po - ko - řen, od - sou - zen, po - pra - ven, zá - stu - py o - po - vr - žen.

2. Našimi bolestmi obtěžkán, svobodně vykročil smrti vstříc,
napospas hříchu je ponechán, postižen je místo nás nevěrných.
Trestání vybral si, pokoj tím přináší, jizvami jeho jsme uzdraveni.
Za naši nepravost, za naši prchlivost, umírá spravedlivý.
3. V pustině spálené žářem zla, na kříži těžkou pout' dokončil,
potupným výsměchem bičován, a přece zlého se nedopustil.
Svůj život odevzdal, nám ho tím daroval. Svou krví přináší odpuštění.
Beránek obětní, Boží Syn poslušný nás činí svobodnými.

Pavel Křivohlavý

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrastu u Plzně a Kralovicích.

Redakce: **Michaela Nováčková** (novackovamisa@seznam.cz), **Matyáš Josef Turský**, **Karel Šimr**. Sazba, grafika: **Petr Vrobel**.

Tohle číslo vyšlo v únoru 2018. Ke stažení na: kralovice.evangelnet.cz; chrast.evangelnet.cz

PŘÍLOHA K POUTNÍKU Č. 13

„NĚCO O PŮSTU“

Když se postíte, nebývejte zasmušilí jako pokrytci; ti se totiž tváří ztrápeně, aby lidem ukázali, že se postí. Amen, pravím vám: Mají už svou odměnu! Avšak ty, když se postíš, potřís svou hlavu olejem a svou tvář umyj, abys neukázal lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je v skrytu. A tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí. (Matouš 6, 16–29)

Co jiného na začátku udělat než suše (a s ironií) podotknout, že se mě coby řadového evangelíka 21. stol. odkojeného soudobým blahobytem a uvyklého dnešnímu životnímu stylu „půst“ vlastně netýká: jednak nevím, co to je „mít hlad“ (snad až na pár krizových měsíců během vysokoškolského studia) – půst z nutnosti, jednak si jen obtížně něco odříkám (a když přece, pak si já sám určuji co) – půst dobrovolný. Nevím, co je to „půst“, Bohu-žel! Jenže (se sarkasmem i bez) „postní praxe“ církve upadá trvale: od starověku přes středověk až dodnes. Tvrdé a úplné starocírkevní pusty (dnes sice ještě formálně, ne však reálně v pravoslaví) byly za staletí dějin církve zmírňovány: ze středy a pátku jen na pátek, z úplného půstu na jedno jídlo denně, ze zákazu jíst maso na možnost jíst ryby (a např. bernešky, které „přece jsou dřevo“, poněvadž mláďata tohoto stěhovavého ptáka, která se rodí na Sibíři, ve středověku nikdo neviděl, a tak se věřilo, že se tento „ne-pták“ rodí ze dřeva...), ze zákazu jíst ke svobodnému „opíjení“ („ožírání“ bylo v postě zakázáno) se silnými (tekutými, ne kašovými ovšem!) pivy (tak se v Německu dodnes někdy postnímu času říká – „čas silných piv“)... až jsme to my evangelíci z dobrovolnosti natolik, že jsme o půst – snad s výjimkou Velkého Pátku! (ten ještě držím) – úplně přišli. Nadto mi půst zavání Reformátory vytrvale odmítanou (ač praktikovanou) mnišskou klášterní askezí, která je jen pro vyvolené a kterou provází záslužnictví... Co Vám mám psát o tom, co sám neznám?

Doba se však změnila i jinak – vizte citát z Matouše výše... Problém Ježíšovy doby byl totiž docela opačný, než je náš problém dnešní: V židovském náboženství časů na přelomu letopočtu (ostatně dodnes) hraje hlavní roli to, co nazýváme „orto-praxe“, tedy náležitě zachovávaní rituálních předpisů mojžíšovského Zákona... všimněme si, namísto o „věřícím židu“ se v alespoň trochu poučených kruzích mluví o „židu praktikujícím“, který prakticky dodržuje rabínské předpisy a doporučení. Židovská Bible (náš SZ) totiž nemá příliš pevné předpisy o půstu, a tak se právě „dobrovolná“ postní praxe stávala měřítkem „zbožnosti“, protože základní rituály plnili všichni, horlivost ukazovala to, co bylo navíc... Ježíš si trefně všiml, že se víra může úplně vytratit

a rituály přitom zůstat... známe „sekulární židy“, kteří v Boha nevěří, ale sobotu světi. Dnes nám jde o pravou víru (orto-doxii), otázkou však je, nakolik se tato víra projevuje navenek (?). Typickým příkladem je evangelík, který podle vlastních slov „v Něco věří, ale do kostela nechodí“... divně, jelikož věta „Já do kostela nechodím!“ v sobě často skrývá vyznání, že „já jsem ztratil / neměl svou víru v Boha“.

A přitom pro Ježíše, a formuluje to tak právě v Kázání na hoře!, je půst zásadní součástí vztahu člověka k Bohu, vedle modlitby a dobročinnosti (almužny). Modlitba ukazuje, že žiji víru ve svém nitru, uvnitř; skutky milosrdenství ukazují, že svou víru žiji ve společnosti... Co však ukazuje půst? Jaká rovina nám ze života víry vypadla, co nám to chybí? Ano, půst je životem víry na fyzické rovině vlastního těla: „Miluj Hospodina“ (modlitba)... miluj svého bližního (skutky milosrdenství) jako sebe (půst!). „Půst“ totiž znamená „pustit“ (držím tuto špatnou etymologii!) Boží lásku do svého těla – aby mohlo být chrámem Ducha sv. – proměňovat svou sebelásku Boží láskou. Jde o to „pustit Boha“ do svého života, aby na nás byla Boží láska vidět – abychom zářili, aby z nás zářilo Boží světlo lidem. Postní praxe staré církve k tomu není cestou jedinou ani nutnou, ale (staletími) osvědčenou – Přemýšlejme tedy, co „opustit“, abychom dovedli „odpustit“ a svedli „pustit“ Boha do našich životů.

Tomáš Živný

Autor je farářem plzeňského sboru Evangelické církve augsburského vyznání v ČR.

UVOLNIT MÍSTO

Většina z nás si asi už dala předsevzetí, že se budeme postit či držet dietu kvůli váze anebo snad také, abychom podporovali nějaký modlitební úmysl osobním odříkáním, jak to vidíme na Davidovi, který prosí v duchu pokání za své nemocné dítě (2 Sam 12).

A udělali jsme zkušenost, že nám to moc nejde, že se nedokážeme ovládat. Anebo že nám to nečekaně přece šlo. Zdá se mi, že se dokáži ovládat tehdy, když mám v sobě radost a pokoj, a naopak že mi to vůbec nejde, když mám např. množství aktivit či dojmů a ztrácím vnitřní pokoj či jsem roztěkaný...

Postit se dokážeme tedy spíš, když snížíme tempo a nával aktivit a dojmů. Zároveň je to právě ono, k čemu má půst sloužit: Má vytvářet volný prostor v nás, prostor volný pro Boha, plodný pro sebezpoznaní a pro setkání se mnou samotným...

V těchto dnech mi můj mobil připomíná, že musím uvolnit místo na úložišti, jinak by nemusely všechny funkce systému fungovat. Ale do teď jsem ještě nedokázal smazat fotky, soubory a aplikace. Všechno se mi zdá být tak důležité...

Není to i o našem životě? Je tak naplněný a zaplněný, že některé docela normální životní funkce přestanou pracovat... Komunikace v rodině přestane fungovat, protože už na ni není čas ani nálada a přemíra práce, povinnosti a aktivit uhasí ducha vděčnosti a radosti a tím i lásku... Chceme se utvrzovat ve vlastní hodnotě tím, co děláme a dokážeme, místo toho, že nacházíme bezpečí a svou důstojnost v tom, že jsme milováni Bohem, a ve vztazích s bližními a blízkými.

Zdraví (jak fyzické tak i psychické) trpí kvůli přemíře jídla a pohodlí a komfortu...

Na Písmo Sv., rozjímání nad ním a na modlitbu není chuť ani síla, protože už máme dost těch dojmů a textů a informací a stejně jsme už ve všem zvyklí na „fast food“, na něco předžvýkaného a rychlý výsledek...

V podstatě jsem se teď dotkl hlavních vztahů našeho života (k Bohu, k sobě samému a k bližním), o čem je řeč v Horském kázání, kde Ježíš mluví o modlitbě, postu a almužně (Mt 6). Tak musíme i my vidět půst v souvislosti: Půst má jako všechno v životě křesťana za cíl lásku. A jak se musí láska vtělit, být konkrétní, tak i půst.

V mnoha muslimských zemích je během Ramadánu, postního měsíce, pracovní doba zkrácena a život se zpomaluje. Patří k němu i četba Koránu, almužna a urovnání sporů. Přitom kladou velký důraz na vnější stránku: Na veřejnosti se během dne nesmí jíst a pít ani kouřit. Chtějí vytvářet atmosféru, která jednotlivce v postu podporuje. My západáci bychom kladli spíš důraz na vnitřní postoj – sami se máme postit, a je to jedno, co dělají druzí. Přitom vidíme, jak se nám půst rozplyne... Jistě je třeba obojí: Smysluplný půst žije z vnitřního postoje, potřebuje ale také odpovídající atmosféru. Máme se navzájem i podporovat.

Také východní křesťané mají potřebu dávat postu jasnou formu: Postí se od půlnoci do poledne a zřikají určitých jídel.

Otázka je, jakou můžeme my postu dávat uchopitelnou formu, která může našemu životu dát jinou tvář, protože dává lásce víc prostoru...

P. Günther Ecklbauer OMI

Autor je kněz řádu misionářů oblátů, působí jako moderátor společné duchovní správy farností Plasy a Manětín, devět let působil v islámských zemích.

TEN PRAVÝ CÍL

Každoročně se snažím nějak postit. Není to nic radikálního, prostě si na nějaký čas odřeknu něco, co mám ráda. Třeba kávu, což je pro mě dost významná újma, neboť na ni mám návyk.

V takto pojatém čase odříkání jsem se kdysi vydala na reportáž na Šumavu. Pracovala jsem jako zpravodajka jednoho deníku a měla jsem za úkol přiblížit čtenářům práci dobrovolných strážců Národního parku. Byla jsem domluvená s jedním z nich, že mě do problematiky zasvětit a vezme mě do některých zajímavých lokalit.

Když jsem přijela, nabídl mi kávu, což jsem s díky a s omluvou odmítla. To mého průvodce velmi a mile překvapilo. On sám také dodržoval půst, myslím že od masa, ale to teď není důležité. Podstatné je, že nás toto poznání dovedlo ke společné modlitbě... Bylo to v přírodě, na nějakém kopci, už nevím, jakém. Ale vím, že toto byl ten pravý cíl mé cesty. Že se oddaný katolík modlil spolu s nadšenou evangeličkou. Že se dva dříve si neznámí lidé sešli v Kristově jménu a On byl uprostřed nich.